

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1217/2021
15.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Станковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Николић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2939/20 од 03.12.2020. године, у седници већа одржаној 15.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2939/20 од 03.12.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2939/20 од 03.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2939/20 од 03.12.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 696/17 од 17.09.2020. године, у ставовима првом и трећем изреке, којима је обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде материјалне штете, исплати износ од 585.940,25 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, као и да му, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 270.744,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 200.426,00 динара од изршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом, применом чл. 154. и 155. Закона о облигационим односима, обавезан је тужени да тужиоцу накнади материјалну штету коју је тужилац претрпео на моторном возилу, које се, услед тога што је тужени на возилу уградио неисправни дихтунг, у току вожње запалило. Оцењен је неоснованим истакнути приговор активне легитимације на страни тужиоца, јер је тужилац, пре настанка штете, судски овереним, трајним и неопозивим овлашћењем од лица које је уписано у саобраћајној дозволи као власник возила, стекао сва својинска права на возилу на ком је тужени својом скривљеном радњом проузроковао штету.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима је заснована одлука другостепеног суда, Врховни касациони суд је оценио да је побијана одлука и оцена активне легитимације тужиоца у складу са правним схватањима и праксом ревизијског суда да се право својине на возилу, као покретној ствари, стиче самом предајом, односно ступањем у државину возила на основу члана 34. Закона о основама својинскоправних односа, а да сходно начелу консесуализма предвиђеном у члану 67. став 1. ЗОО, такав правни посао не мора бити закључен у писменој форми. Осим тога, члан 32. Закона о обавезном осигурању у саобраћају прописује да ако се у току важења уговора о осигурању од аутоодговорности промени власник моторног возила, права и обавезе из тог уговора прелазе на новог власника и трају до истека текућег периода осигурања. Активна легитимација тужиоца произлази и из чињенице да је он туженом поверио возило на поправку, односно да одговорност туженог према тужиоцу произлази из њиховог уговорноправног односа.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.03.2017. године. Вредност предмета спора побијаног дела правоснажне пресуде је износ од 585.940,25 динара.

Првостепена пресуда донета је 17.09.2020. године. Другостепена пресуда донета је 03.12.2020. године.

Како вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**